

Arrest

nr. 145 075 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 11 juli 2014 onontvankelijk verklaard en op dezelfde dag werd haar een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen die beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 140.753 van 9 maart 2015.

1.2. Op 22 oktober 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van

artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Deze aanvraag werd op 17 december 2014 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [...] De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.12.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Rusland.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.3. Op dezelfde datum werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 11.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.07.2014. Betrokkene werd echter opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

1.5. Eveneens op 17 december 2014 werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd aan verzoekster (bijlage 13septies). Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene kreeg op 11.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.07.2014. Betrokkene werd echter opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene kan ook niet aantonen stappen te hebben ondernomen haar terugkeer te hebben voorbereid.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in een eerste exceptie aan dat de tweede en de derde bestreden beslissingen los staan van de eerste bestreden beslissing, die op een andere rechtsgrond steunt, zodat deze beslissingen niet op ontvankelijke wijze in eenzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten.

Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de eerste en de tweede bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen werden genomen door dezelfde ambtenaar, attaché P.F. Wat betreft de derde bestreden beslissing, het inreisverbod, bevat deze uitdrukkelijk de vermelding: *“de beslissing tot verwijdering van 17.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Gelet op het hogerstaande heeft de vraag of er een middel wordt ontwikkeld ten aanzien van de tweede of derde bestreden beslissing, dan wel of er een middel wordt aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat een invloed heeft op het voortbestaan van de tweede en/of derde bestreden beslissing, betrekking op het onderzoek van deze middelen zelf. Er dient in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep dan ook niet verder op te worden ingegaan.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang dient te worden verworpen.

2.2. De verwerende partij voert in een tweede exceptie aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op, onder meer, artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster heeft immers medische problemen en geen familie, vrienden en kennissen meer in de Russische Federatie.

Haar medische behandeling in de Russische Federatie vereist immers hogere kosten die door niemand kunnen worden betaald.

Alsmede is er voor verzoekster geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Hij heeft geen familieleden meer in haar land van herkomst waarop zij effectief kan terugvallen.

De dochter van verzoekster verblijft immers met haar gezin in België.

De medische behandeling kost bovendien te veel in de Russische Federatie. De ziekte van verzoekster kan aldaar niet gratis worden behandeld.

Verzoekster heeft tevens geen woon- of verblijfplaats meer in de Russische Federatie en gelet op haar hogere leeftijd het moeilijk kan vinden.

De aanvraag van verzoekster uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd eerst ontvankelijk bevonden.

Dat betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat verzoekster zwaar ziek is.

De bestreden ongegrondheidsbeslissing werd op 17 december 2014 genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van informatie dat alle dienstverlening in de Russische Federatie gratis en effectief is.

Dat is echter helemaal niet waar.

De medische behandeling in de Russische Federatie is in sommige dure medische instellingen beschikbaar.

Het is toch niet toegankelijk voor verzoekster in het kader van gratis medische zorg.

Noch verzoekster noch haar dochter in België hebben financiële middelen om de nodige medische zorg verder te betalen.

De behandelende geneesheer attesteert bovendien in zijn actueel attest dd. 16 januari 2015 dat de terugkeer in casu zeer riskant is en het ergste kan gebeuren.

Gratis kan verzoekster echter enkel een amputatie van haar benen krijgen, maar niet de gepaste medische behandeling die ze momenteel in België krijgt.

Maar amputatie mag niet omdat verzoekster kan als resultaat lamgelegd worden.

De gepaste behandeling in de Russische Federatie kost aan verzoekster gemiddeld 15 000 euro per maand (volgens de prijzen van januari 2014)!

Prikken kunnen in deze situatie volgens de geneesheren tot een trofische zweer leiden.

Een beschadiging van huid is dus zeer gevaarlijk in de situatie van verzoekster.

De behandelende geneesheer schrijft in zijn attest dd. 16 januari 2015 het volgende.

“Mijn patiënte verkeert in een slechte gezondheidstoestand. Haar bloeddruk is dagelijks bij momenten zeer hoog. Deze bloeddruk is weerspannig t.a.v. de veelheid aan medicatie die de patiënte er voor neemt. Een bloeddrukregistratie gedurende 24 uur toont dit probleem zeer duidelijk.

De neuroloog heeft in samenspraak met de cardioloog het medicament Asaflow gestopt. Omdat dit het risico op bloeding verhoogt. Dit medicament beschermt mijn patiënte tegen het opnieuw krijgen van een hartinfarct en een herseninfarct. Problemen die ze helaas in het verleden reeds heeft gehad. Dit medicament moet dus opnieuw gegeven worden als het lukt de bloeddruk beter te controleren. Deze beslissing moet genomen worden in overleg tussen de cardioloog en neuroloog.

Medisch gezien is het verzorgen van mijn patiënte dus een evenwichtsoefening tussen zware risico's en een kwestie van zeer nauw opvolgen door specialisten en door mij zelf.

Een reis naar land van herkomst zou een groot risico zijn voor haar gezondheid. Des te meer omdat ze rust nodig heeft en geen stresssituaties omwille het effect van stress op de bloeddruk.

In de hoop dat deze argumenten helpen in het voorkomen van het ergste.”

De behandelende geneesheer attesteert dus duidelijk dat de terugkeer naar het land van herkomst een groot gevaar kan uitmaken.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke elementen toegevoegd. Deze documenten tonen dat verzoekers terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is.

Alsmede is er voor verzoekster geen enkel sociaal vangnet in hun land van herkomst. Zij heeft geen familieleden meer in haar land van herkomst waarop zij effectief kan terugvallen.

De dochter van verzoekster verblijft immers met haar gezin in België.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Zij terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is in casu helemaal niet bevredigend.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Zij terugsturen zou tevens een scheiding uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. eerbiediging van privé- en gezinsleven.

Het gaat in casu over een samenhang van verschillende omstandigheden die samen zeker als buitengewoon beschouwd kunnen worden.

Dat zijn de redenen dat verzoekster geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 juli 2014 betekend aan haar op 31 juli 2014.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen en onder meer bijlagen 13 en 13sexies zijn gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster kan geen gepaste kosteloze medische zorgen in de Russische Federatie hebben.

Het blijkt uit recent medisch attest dd. 16 januari 2015 (zie stuk 3) dat verzoekster niet mag rijden. Het reizen zou voor haar immers een groot risico uitmaken.

Verzoekster vraagt zich tevens af wie zal haar hoge medische kosten in het land van herkomst zou betalen?

Het is derhalve zeer reëel dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst ernstige problemen van verschillende aard zal hebben omwille van haar gezondheidstoestand.

Wat betreft de bestreden beslissing dd. 17 december 2014, betekend aan verzoekers op 2 januari 2015 gaat het over een standaardmotivering.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker (eerder uiteengezet).

Het weze derhalve duidelijk dat verzoekster niet kan worden afgescheiden van haar dochter die als enige voor haar kan zorgen in de huidige situatie. De gedwongen terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM."

3.2.1. In de mate verzoekster de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling vreemd is aan de huidige betwisting, nu deze een enkel medische regularisatieaanvraag betreft op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het terugkeerbesluit en inreisverbod dat daarop volgde.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de materiële motivering van de bestreden beslissing bedoelt. Het middel wordt dan ook verder in dit opzicht onderzocht.

3.2.2. Waar verzoekster aanvoert, dat het feit dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, betekent dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, kan zij geenszins worden bijgetreden. Het ontvankelijk bevinden van de aanvraag brengt in beginsel met zich mee dat de beoordeling van de aanvraag zal plaatsvinden door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die een advies verschaft. De bestreden

beslissing is te dezen gesteund op het medisch advies van 9 december 2014 dat er aldus integraal deel van uitmaakt. De ambtenaar-geneesheer verleende daarin het volgende advies:

"(...) Ik weerhoud dat betrokkene voornamelijk lijdt aan een neurologisch probleem en hiervoor verder specialistisch dient opgevolgd te worden alsook cardiologisch, oftalmologisch en eveneens met aandacht voor revalidatie omwille van sequellen van CVA.

(...)

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst.

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI databank die niet-publiek is

Aanvraag MedCOI van 03.09.2013 met het uniek nummer (...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat in Rusland het mogelijk is behandeld te worden door neurologen, internisten, cardiologen, oftalmologen, revalidatie-artsen, fysiotherapeuten, ergotherapeuten en omni practicci.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

"Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen.(...)

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst, Rusland. De Staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medisch zorgen via het systeem van de verplichten ziekteverzekering(...)

De situatie in Rusland op vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onder financiering vanuit het staatsbudget.(...)

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen (...)

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Voor de behandeling van betrokkene is de medicatie gratis.

Betrokkene is 75 jaar oud. Er bestaat in Rusland een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen. Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. De arts-adviseur geeft aan dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis.

Betrokkene heeft gezien haar leeftijd ook recht op een ouderdomspensioen.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.(...)"

3.2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling. Evenwel blijkt zij in gebreke om aan te tonen dat de hoger vermelde beoordeling door de arts-adviseur onjuist, onvolledig of anderszins niet afdoende zou zijn. Verzoekster beperkt zich er toe op algemene wijze te verklaren dat medische kosten in de Russische Federatie hoog zijn en "door niemand kunnen worden betaald". Op basis van de bronnen vermeld in zijn advies, stelde de arts-adviseur echter vast dat voor verzoekster de medicatie gratis is. Verzoekster beperkt zich tot het poneren van het tegendeel, zonder evenwel enig gegeven aan te brengen dat haar stellingname zou kunnen onderbouwen. De bewering in het middel dat "de gepaste behandeling" aan verzoekster per maand 15.000 euro zal kosten, wordt met geen enkel stavingsstuk onderbouwd. Bovendien wordt in het advies vastgesteld dat verzoekster in Rusland recht heeft op een ouderdomspensioen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat zij geen toegang zal hebben tot de adequate medische verzorging. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting (wat betreft de medische gevallen) van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (oude Kwalificatierichtlijn). Artikel 15 b, dat betrekking heeft op een reëel risico voor ernstige schade, waarbij ernstige schade wordt gedefinieerd als "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst", is duidelijk geïnspireerd op de bescherming die volgens het EHRM op absolute wijze moet gegeven worden indien een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling of bestraffing aangetoond wordt. Echter, de Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008 nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Zelfs nu wordt aangenomen dat de door artikel 9ter van de vreemdelingenwet geboden bescherming ruimer is dan die geboden door artikel 3 van het EVRM (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961), dan nog kan evenmin in de voorbereidende werken

gelezen worden dat een effectieve toegang de kosteloosheid ervan impliceert. Dit hangt immers af van de mogelijkheid van verzoekster om over afdoende middelen te beschikken om voor haar medische opvolging in te staan.

Ook waar ze verklaart dat enkel haar dochter de verzorging op zich kan nemen, doet dit geen afbreuk aan de pertinentie van het motief dat er een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen bestaat voor hulpbehoevende ouderlingen. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat sociale werkers hulpbehoevende alleenstaanden aan huis ondersteunen.

Waar verzoekster bij haar verzoekschrift, een bijkomend medisch attest (stuk 3), opgemaakt door haar arts op 16 januari 2015, voegt, merkt de Raad op dat dit dateert van na de bestreden beslissing. Er kon bij het nemen ervan dan ook geen rekening mee worden gehouden. Met betrekking tot het risico op amputatie waar zij naar verwijst in het middel, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat een dergelijk risico werd vermeld in de medische attesten ter ondersteuning van de medische verblijfsaanvraag. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur verzoeksters aandoeningen onjuist of onvolledig heeft beoordeeld.

In de mate verzoekster verwijst naar artikel 8 van het EVRM, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster naar België is gekomen met een visum type C op 16 februari 2014, waardoor geenszins kan worden voorgehouden als zou zij gedurende zeer lange tijd in België, bij haar dochter, hebben verbleven. Het betreft te dezen een eerste binnenkomst op het grondgebied en uit de gegevens van de zaak, noch uit het verzoekschrift, kan –mede gelet op hogerstaande bespreking– een positieve verplichting worden ontwaard die zou nopen tot een gezinsleven in België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT